במ א ער בהגהות מיי רים ז"י מהל' איחורי ביאה

מת הל"ג והלכה ח: לד י מיי׳ פי״ד מהל׳ כלים

תום' הרא"ש

שהוציא הולד ראשו חוץ לפרוזדור אבל בפרוזדור עצמו טהור דלא

חשיב כבחוץ והא דאמר לעיל פ"ב דם הנמצא

לעיל פ״ב דם הנמצא בפרוזדור ספיקו טמא י״ל דיש חילוק בין דם ללידה ועוד דהתם ספיקו טמא כשהוציאו לחוץ קאמר. וקשה מהא דאמרינן בריש

רקשה מהא ראמוינן בויש בהמה המקשה ובפ' יש בכור לנחלה דאיצטריך למיתני באדם ובהמה דלידת ראש הויא לידה דאי תנא

באדם ה"א משום דחשיב

פרצוף דידיה ואי תנא כהמה

פרצוף דירה ואי תנא בהמה
ה"א משום דירה ואין לה פרוודור
אימא לא וכיון דבעינן
שיוציא ולד ראשו חוץ
לפרוודור כדמשמע הכא
למה לי פרוודור למנוע
לידת ראש שלא תחשב
לידת ראש שלא תחשב

ופווווו וזוכא לא כפרוזדור דהתם אלא עובי

כפרוזדור דהתם אלא עובי הירכים קרי פרוזדור שמתכסה בהן ראש הולד הילכך הוה ס"ד דלא הוי כילוד וכפרש"י התם: דאמר רב אושעיא גזירה

חוץ לפרוזדור ומילתא דרב אושעיא איתמר אהא

שמא יוציא ראשו

התם אין לה מומאה בחוץ הכא כי נפיק

לבראי לישמי הכא נמי כשיצא לחוץ אי יצא

לחוץ מאי למימרא מהו דתימא מגו דמהני

מבילה לדם דאיכא גואי תהני נמי להאי

קמ"ל שמעתין איפריק אלא יולדת אי בימי

נדה נדה אי בימי זיבה זיבה הכא במאי

עסקינן בלידה יבשתא לידה יבשתא מאי

מממא בפנים כבחוץ איכא כגון ישהוציא

ולד ראשו חוץ לפרוזדור וכדרב אושעיא

ידאמר רב אושעיא גזרה שמא יוציא הולד סולד הולד

ראשו חוץ לפרוזדור וכי ההוא דאתא לקמיה

דרבא אמר ליה א מהו לממהל בשבתא אמר

ליה שפיר דמי בתר דנפק אמר רבא ס"ד

דההוא גברא לא ידע דשרי לממהל בשבתא

אזל בתריה אמר ליה אימא לי איזי גופא

דעובדא היכי הוה אמר ליה שמעית ולד

דצויץ אפניא דמעלי שכתא ולא אתיליד עד

שבתא אמר ליה יהאי יהוציא ראשו חוץ

לפרוזדור הוא והוי מילה שלא בזמנה וכל

מילה שלא בזמנה אין מחללין עליה את

השבת איבעיא להו אותו מקום של אשה

בלוע הוי או בית הסתרים הוי למאי נפקא

מינה כגון שתחבה לה חבירתה כזית נבלה

באותו מקום אי אמרת בלוע הוי מומאה

בלועה לא מממאה ואי אמרת בית הסתרים

הוי נהי דבמגע לא מטמיא במשא מיהא

מממיא אביי אמר בלוע הוי רבא אמר יבית

הסתרים הוי אמר רבא מנא אמינא לה דתניא

אלא מפני שטומאת בית הסתרים היא

ומומאת בית הסתרים לא מממאה אלא

שגזרת הכתוב היא ואביי חדא ועוד קאמר

חדא דמומאה בלועה היא ועוד אפילו אם

תמצי לומר מומאת בית הסתרים היא אינה

מטמאה אלא שגזרת הכתוב היא איבעיא

להו מקום נבלת עוף מהור בלוע הוי או בית

הסתרים הוי למאי נפקא מינה כגון שתחב לו

חבירו כזית נבלה לתוך פיו אי אמרת בלוע

הוי מומאה בלועה לא מממיא ס(אלא אי)

אמרת בית הסתרים הוי נהי נמי דבמגע לא

מטמא במשא מיהא מטמא אביי אמר בלוע

הוי ורבא אמר ַ הבית הסתרים הוי אמר אביי

מנא אמינא לה דתניא סיכול תהא נבלת

בהמָה מממאה בגדים אָבית הבליעה ת"ל

ינבלה ומרפה לא יאכל לממאה בה מי שאין

לה מומאה אלא אכילתה ייצתה זו שממאה

קודם שיאכלנה ותיתי בק"ו מנבלת עוף מהור

ומה נבלת עוף מהור שאין לה מומאה בחוץ

א) חולין עב. ע"ש, צ' [פי" דאילו לא הוליא לאשו לא הוה מליין דכל כמה דאימא במעי אמו פיו סמום. כ"ז לשון שאלמות פרשת לך לך ס" טן, (ט"ל מא :), ד') [ל"ל מאי

ג) (נעינ מה:), ד) [נ"נ מחי אמרמן, ה) [ע" ובחים סט: ובחולין ק:], ו) [ע"א ד"ה בגדים], ו) [שם עא.], ח) ר"מ מ"ו, ע) [הואה בנושא ולא בטוגע רש"ש],

שהוציא ולד ראשו חוץ לפרוזדור. אבל בפרוזדור עלמו טהורה הסם אין לה טומאה בחוץ. כדפרישית יי לטמאה בה אין לך בה אלא מה שאמור בה והך הוא דגזור בה רחמנא: הכא כי נפיק לבראי סיטמי. וכיון דמטמא בחוץ הויא כשאר טומאות דלא מטמאות כשילא לחוץ ועוד יש לחלק בין ים (דם) לידה לדם נדה וא"ת דבריש בהמה בלועות: הכא נמי כשילא לחוץ. לכשילא לחוץ מטמא אותה אם

נעקר קודם טבילה ואם טבלה טהורה כל זמן שהוא שם ולכשילא ויגע בה יטמאנה: מאי למימרא. הא דם טמא הוא דקודם טבילה נעקר: שמעתין. דרבי זירה דהוה קשיה לן טומחה בלועה היח: חיפריק. דלכשינה לחוך הוה דקאמר. והשתה לא מתוקמא ברייתא דקתני יולדת מטמאה בבית החילון כדרבי זירא דהא לרבי זירא לא מטמיא עד השתא שילה והדרה קושיה לדוכתין: בלידה יבישמת. דליכת לח נדה ולח זיבה: אי ביבשתא מאי מטמיא בפנים איכא: כגון שהוליא ולד ראשו חוץ לפרוזדור. ואוליד וקאמר דאע"ג דאכתי ראשו בפנים הוא דהיינו בבית החיצון הוי כילוד וטמאה לידה וכרב אושעיא דאמר חוץ לפרוזדור ולד הוי: דחמר רב חושעית. בפרק בהמה המקשה (חולין דף עב.) אהא דתנןי אשה שמת עוברה בתוך מעיה ופשטה חיה את ידה ונגעה בו החיה טמאה טומאת שבעה והאשה טהורה עד שילא הולד והוינן בה חיה אמאי טמאה טומאה בלועה היא ואמר רב אושעיא הך טומאת חיה מדרבנן גזרה שמא יוליא ולד את ראשו חוץ לפרוזדור ותגע בו דמכי נפק הוה ליה ילוד ולא הוי בלועה וטמאה מדאורייתא משום נוגע במת. אלמא חוץ לפרוזדור ילוד הוא הילכך לענין לטמא את אמו טומאת לידה נמי ילוד הוא: וכי ההוא דאתא כו'. כלומר מדרבא נמי שמעינן דראשו חוץ לפרוזדור הוי כילוד: ס"ד. כלומר אפשר שאין זה האיש יודע שמילה בשבת מותרת אלא ודאי דבר ספק אירע בו: דלוין. שמעתי את הולד לועק בתוך המעיים מבעוד יום של ערב שבת: טומאה בלועה לא מטמאה. דהרי היא כמי שאינה ואין בה לא מגע ולא משח וטהורה חשה זו: וחי חמרת בית הסתרים הוי. כשאר בית הקמטים טומאה לא בטלה ונהי דבמגע לא מטמיא דלא מטמא בית הסתרים בנגיעה במשא מיהא מטמאה וטמאה אשה זו שהרי נושאת את הנצלה: מקום נכלת עוף טהור. בית הבליעה של אדם שאין לנבלת עוף טהור טומאה אלא שם: שתחב לו חבירו. דאי תחב הוא לעצמו איטמי ליה במגע: בה. בגדים טמאים בבית הבליעה ולא באחרת: קומטו. כגון בין אניליו או שאר :בלע״ו פרונל"ש קמטים

ייש לה מומאה בפנים זו שיש לה מומאה קמ"ל בחוץ אינו דין שיש לה מומאה בפנים אמר קרא בה בה ולא באחרת אם כן מה תלמוד לומר יוהאוכל "ליתן שיעור לנוגע ולנושא כאוכל מה אוכל בכזית אף נוגע ונושא בכזית אמר רבא שרץ בקומטו טהור נבלה בקומטו טמא שרץ בקומטו טהור שרץ בנגיעה הוא דמטמא ובית הסתרים לאו בר מגע הוא נבלה בקומטו ממא "נהי דכמגע לא מממא במשא מיהא מממא שרץ בקוממו והכניסו לאויר התנור ממא פשימא מהו דתימא יתוכו אמר רחמנא

לן לאוקומי שיעור אבילה לנושא דוקא דכתיב ביה כיבוס בדים אבל לא גבי מנכלתה יכבס בגדיו וטומא עד הערב מי לא עסקינן דסננ שמון נוגע דלא ביה כיה כיבוס נוגע דלא הרביה כיבוס כיבוס הוה מוקמינן ליה בנוגע ולא בנושא דכתיב ביה כיבוס בגדים הא ליתא דא"כ לא ניכתוב נוגע כלל. ולעיל בפ״ק כתבתי תירוץ בשם הר׳ יחיאל:

דלא חשוב כבחוץ ואם תאמר והא אמר לעיל בפ״ק

(דף מ:) דם הנמלא בפרוזדור ספקו טמא ויש לומר התם ספקו טמא

המקשה (חולין דף סח.) ובפרק יש בכור (בכורות דף מו:) עביד לריכותה הא דתניא דראשו כילוד באדם ובבהמה דאי תנא בהמה משום דלית לה פרוזדור אבל אשה דאית לה פרוזדור אימא לא ומאי נפקא מינה במאי דאית לה פרוזדור כיון דבעינן שיוליא ולד ראשו חוץ לפרוזדור כדמשמע הכא ויש לומר דפרוזדור דהתם לא הוי כי האי דהכא דהתם קרי פרוזדור לעובי הירכים שמתכסה בהן ראשו של ולד וה"א דלא חשיב כילוד וכן

ובדרב אושעיא בו'. דינא ראשו חוץ לפרוזדור הוי כילוד

ומלתיה דרב אושעיא איתמר אהא לפריך בבהמה המקשה (חולין עב. ושם) גבי אשה שמת עוברה בתוך מעיה ונגעה חיה בעובר טמאה ואמאי טמאה הא טומאה בלועה היא ומשני רב אושעיא כו' תימה אמאי נקט ראשו למשום דהוי כילוד כדמשמע הכא אפילו הוליא ידו נמי טמאה החיה שנגעה בו או הסיטתו דהא תו לאו טומאה בלועה היא ויש לומר דגורת הכתוב הוא דלא מטמא עד שיהא כילוד כדדריש התם רבי ישמעאל על פני השדה להוליא עובר שבמעי אמו והשתא ניחא (4) דבעי התם מאי טעמא דרבי ישמעאל אע"פ שטעמו פשוט דהא טומאה בלועה היא אלא קים ליה דמטהר עד שיצא

יצתה זו ששמאה כו'. לאו מיעוטא הוא דא"כ מאי קאמר דתיתי בק"ו אלא ילתה זו היינו שאינו בכלל פסוק זה וא"מ ומאי יתרן רבא מן הברייתא וי"ל

לנוגע ולנושא. תימה כיון דבאכילה כתיב כבום בגדים ובנוגע לא כתיב לית לן לאוקמא שיעור אכילה לנוגע אלא בנושא דכתיב ביה כבוס בגדים כדאשכחן לעיל בפ"ק (דף ט.) ובפ"ק דיומא (דף יד.) דאמר ומזה מי הנדה יכבס בגדיו היינו נושא ואפקה רחמנא בלשון הואה ליתן שיעור הואה כנושא ולא כנוגעש משום דלא כתיב ביה כבום בגדים ויש לומר דהתם לא כתיב נושא בהדיא אבל הכא אי לא קאי והאוכל אלא אנושא גרידא א״כ לא נכתוב נושה וממילה נימה דמהי הוכל נושה כמו התם דלא כתיב נושא ואמרינן מאי מזה נושא ומיהו תימה כבוס בגדים דכתב רחמנא באוכל למה לי וכ"ת דאי לא הוה כתיב ביה כבום בגדים הוה מוקמינן ליה בנוגע ולא בנושא דבעי כבוס בגדים א"כ לא לכתוב נוגע כלל ושמא לשום דרשא

פייי נוסל לוסורי בימה [טוש"ע יו"ד סיי קל"ד סעיף מ]: [ב טוש"ע יו"ד סיי קלה בשים יו ופעיף יבן: ל ג מיי פ"א מהלי מילה הלט"ו סמג עשין כח טוש"ע יו"ד מי רסב סער ד: לא דה מיי' פ"א מהלי טומאת מת הל"ג והל"ח: יהל"ח: לב ו ז ח מיי פ"ג מהלי אבות הטומאה הלכה א: לג ט מיי׳ פ״א מהל׳ טומאת

מב:

פירש שם בקונטרק:

כל כך דמקרי לידה:

דמיירי כגון שבית הבליעה רחב כ״כ שלה יסיט נכלה שתחב לו חבירו: מה ת"ל והאוכל ליתן שיעור אכילה

גבי אשה שמת עוברה בתוך מעיה דחיה טמאה טומאת ז' והאשה טהורה עד שיצא הולד ופריך אמאי טומאה בלועה היא וקאמר רב אושעיא גזירה שמא יוציא ראשו וכו' ומדמייתי הכא הא דרב אושעיא לומר הראש חוץ לפרוזדור משמע דרב אושעיא נקט דוקא ראשו ותימה אמאי נקט ראשו אפי' הוציא ידו חוץ ראשו אפי׳ הוציא ידו חוץ לפרוזדור טמאה החיה שנגעה בה דתו לא הוי טומאה בלועה וי״ל דגזירת הכתו' היא דעד שתהא כילוד לא מטמא כדדריש ר׳ שמעאל בפ׳ בהמה המקשה . על פני השדה להוציא עובר על פני השורה להוציא עובו שמעי אשה: יצתה זו שטומאתה קודם שיאכלנה. לאו מיעוטא הוא דא״כ מאי פריך תייתי בק"ו אלא ה"פ יצתה זו כלומר לא איירי קרא בההיא. ותימה רבא קוא בההיא. ההימה דבא מאי קא משני מהך ברייתא וי"ל דסבר דבית הבליעה רחב ואפשר שלא יסיט הנבילה שתחב לו חבירו. מודה דבלוע הוי והכא מיירי כגון שתחב לו בעומק בית הבליעה: מה אכילה בכזית אינטריך ואם תאמר דבפרק בהמה המקשה (חולין דף עא.) מפיק טומאה לא כתיב כיבוס בגדים הוה לז לאוקומי שיעור אכילה

תורה אור השלם 1. נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה אני יי:

יקרא כב זו האבל מנבלתה יבפס בְּגָרִיוֹ וְטָמֵא עַד הְעָרֵב וְהַנֹּשֵׂא אֶת נְבְלָתָה יְבַבַּס וְהַנֹּשֵׂא אֶת נְבְלָתָה יְבַבָּס בגַדִיו וטָמא עד הערב:

וְלְקוּא יְאַ הְּ 3. וְכָל בְּלִי דֶוֶרְשׁ אֲשֶׁר יִפּל מֵהֶם אֶל תוֹכוֹ כּּל אֲשֶׁר בְתוֹכוֹ יִטְמָא וְאֹתוֹ יבו. יְטְמָא תִשְׁבּרוּ: יִיטְמָא ויקרא יא לג

הגהות הב"ח

(A) תום' ד"ה וכדרב אושעיא וכו' והשתא ניחא דמצריך . התם רבי ישמעאל טעמא התם רבי ישמעאל טעמא מקרא אע"פ שטעמו פשוט כל"ל: (כ) ד"ה מה מ"ל והאוכל וכו' והשתא הא קאמר הכא דהאי אוכל

הגהות מהר"ב רנשבורג

גמ' א"ל מהו לממהל בשבתא. נ"ב עיין דרשת נתא. נ"ב עיין דרי מהראנ"ח דף מו ע"ד:

> לעזי רש"י פרונצי"ש. קפלים.

מוסף רש"י שמא יוציא הולד ראשו.

דאי אמרת חיה שפשטה ידה למעי אשה ונגעה בעובר מת מהורה. פעמים שהולד מוליא כילוד ומטמא וכסבורה חיה שעדיין הוא במעיה ואתי לטהרה (חולין עב.). יכול לאט (וווגן שב.). יכול זהא נכלת בהמה מטמאה כגדים אבית זכליעה. כגון מפג לו פגרו בבית בליעתו והוא לא נגע בה, שלא נטמא במגעה, דמגע בית הסתרים לא מטמאה, ובטומאת משא נמ אינו טמא, שלא וו משם עד שנלעה, ת"ל נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה. נה משמע מיעוטא, מי שאין לה טומאה אלא אכילתה. כדכתיב לא יאכל וכתיב בה, כלומר בזו ולא באחרת, יצתה זו שטמאה קודם שיאכדנה. שמטמאה במגע עד שלא יאכלנה, כדכמיב והנוגע בנבלמה וגו', הלכך על כרחך בעוף משתעי (חולין ב:). תיתי בק"ו. יכול נכלת העוף מטמח מן הכתוב מהחי שבוף משמח מן שכחה מק"ו, מה העוף שאינו מטמא במגע במשא מטמא בבית הבליעה, בהמה שמטמאה כו', אמר הרא בה. כה לתה מיטמל ת הבליעה ואי אתה ממא בנבלת בהמה בבית